

LIBRIS

We know
books

Coperta de I. OPRÎȘAN

Coperta I: Scenă de luptă dintre cruciați și musulmani.
Detaliu. Manuscris francez din sec. XIV, Biblioteca
Națională, Paris.

Coperta IV: Imagine din prima cruciadă (1096-1099).
Detaliu. Apud *Illustrierte Geschichte des
Christentum* (Istoria ilustrată a creștinismului),
Augsburg, 1983.

Titlul original: Franjo Terhart *Der Schatz der Tempelritter
Verborgene Reichtümern auf die Spur*, I, Bastei, Lübbe,
Bergisch Gladbach, 2002.

© 2002 by Verlagsgruppe Lübbe GmbH & Co KG,
Bergisch Gladbach.

Editura SAECULUM I.O.
ISBN 978-973-642-531-8

© Toate drepturile pentru versiunea românească sunt
rezervate Editurii SAECULUM I.O.

FRANJO TERHART

COMOARA TEMPLIERILOR

Pe urmele
unor bogății ascunse

Traducere de
Magda PETCULESCU

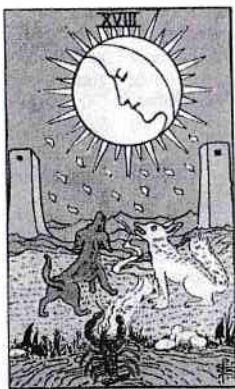

Editura SAECULUM I.O.
București – 2025

Partea estică a Pirineilor era un loc ideal de ajuns pentru templieri. Este foarte posibil ca și alții să fi avut idei ca ale mele și să fi descoperit de multă vreme comoara. Întrebarea este dacă ceea ce i s-a spus lui Marcelin de Marbot provine de la un inițiat sau nu. Dacă cel ce a scris biletul a știut locul, unde se află comoara, de ce să fi vrut să îl dezvăluie? Probabil din două motive. Fie comoara este prea mare ca unul singur să o poată duce, fie este atât de importantă, că trebuie să rămână secretă.

Trebuie să fie la fel ca atunci când unii arheologi au dat de mormântul faraonului. Au constatat cu supărare că mormintele au fost acolo în urmă cu sute de ani, dar că fusese luat tot ce era de preț pentru ei.

Eu voi continua să caut, chiar dacă locul mă sperie. Tocmai aceasta a fost și ceea ce urmăreau călugării soldați.

LUNA
Carte de tarot

Cuprins

PREFAȚĂ	5
Capitolul I. URMA CRANIILOR ȘI URMA COMORII	7
Două locuri presupuse ale comorii: Gisors și Arginy	11
Bogăția săracilor frați de la templu	22
Portuglia – țara Gralului și a comorii?	25
Templele subterane și grottele ordinului	30
Peștera Balaurului din Mallorca	34
Comoara templierilor în Gorge de Verdon?	37
Comoara catharilor și comoara templierilor	39
Să-și fi dus templierii comoara în America Centrală? ...	41
Capitolul al II-lea. URMA CRANIILOR SFINTE	45
Cultul capetelor tăiate	47
Excurs: Apa sfântă din nimic – puterea ciclicului ..	
.....	49
Craniile lui Adam și ale altor înțelepți	51
Excurs: Giulgiul lui Iisus	57
Este, oare, Baphomet, Sfântul Gral?	59
Gral, științe secrete și călătorie printre stele	70

Capul sângerând	76
Maria Luceafărul – târfă și sfântă	81
Cine are capul Botezătorului guvernează lumea	82
Sfântul Gral la biserica mănăstirii Ganagobie	87
Semnificația perechii zeiești	90
Excurs: Maria Magdalena, templierii și tarotul.	98

Capitolul al III-lea. CE COMOARĂ S-AR PUTEA GĂSI LA

RENNES-LE-CHÂTEAU SAU DESPRE MISTERUL

<i>CALULUI DOMNULUI</i>	101
Documente codificate	105
Rennes-le-Château și templierii	108
Zece speculații despre comoara de la Rennes-le-Château	110
O stranie consemnare în jurnal a abatelui S.	116
Pe urmele secretului <i>Calului domnului</i>	120

Capitolul al IV-LEA. CĂUTĂRILE MELE DUPĂ AURUL ȘI BANII

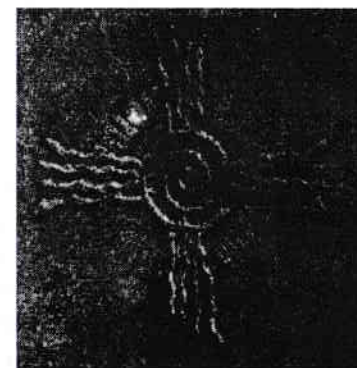
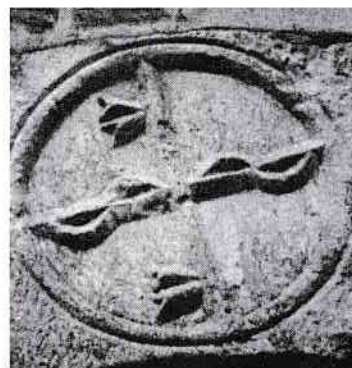
TEMPLIERILOR .....

Desenele de la Chinon – o hartă a comorii?	131
Sant Pere de Roda	135
Sator și Rotas	139
Excurs: Sistemul preoților	140
Ce să reținem din planul Weysen?	144
Poziția exactă a comorii templierilor	149
O hartă scrijelită în piatră	151
În căutarea urmelor	156
Un straniu fenomen luminos	160

Încheiere	169
-----------------	-----

În anii 2000 și 2001 comoara templierilor m-a preocupat mai mult, decât m-aș fi gândit. Am fost obsedat de comoara materială a ordinului, care tot mai așteaptă să fie găsită, dacă nu a fost deja cheltuită de alții; de pildă de Prieuré de Sion, o puternică ligă secretă, creată în țara Sfântă cu mult înaintea ordinului templierilor. Prieuré de Sion trebuie să fi fost precum o umbră, o a doua structură a ordinului templierilor. Când ordinul a fost nimicit, se pare că Prieuré de Sion a rămas impasibilă deoarece ordinul își îndeplinise misiunea. Dacă ar fi fost așa, înseamnă că Prieuré de Sion și-a însușit bogățiile călugărilor templieri?

În decursul cercetărilor mele de-a lungul și de-a latul Europei privind comoara templierilor, am fost la început preocupat mai puțin de aurul și argintul lor. Mă consideram mai ales un căutător al comorilor spirituale și esoterice ce meritau a fi descoperite. Într-o zi din februarie 2000, după o discuție cu membrii unei loje francmasonice din zona Ruhr, am început să fiu obsedat de o idee.

Două cruci secrete ale ordinului templierilor.

Le-am spus francmasonilor despre ideile mele și, pe baza unor diapozitive, simboluri și desene ale templierilor, m-am referit la moștenirea spirituală a ordinului. Am arătat clar concepția mea despre legătura strânsă dintre rădăcinile spirituale și de conținut ale templierilor și francmasonilor, făcând referință în mod special la ritual scoțian. Atmosfera s-a destins și a avut loc o discuție fructuoasă pentru ambele părți. Observația ce părea a fi mai degrabă o glumă a unuia dintre ei și anume că desenele templierilor nu trebuie văzute doar ca însemne ale ordinului, ci și o dovadă clară a locului comorii, mi s-a întipărit în minte.

— „Toate desenele“ am întrebat eu?

— „Habar n-am, am făcut doar o speculație“ a fost răspunsul său, care m-a impresionat mult mai mult, decât aș fi crezut.

Oare anumite desene, scrijelate de templieri pe pereții închisorilor, ar putea fi citite și ca o hartă a comorii? m-am întrebat eu complet furat de subiect. Există într-adevăr asemenea desene care s-ar putea interpreta drept indiciu al locului comorii ascunse sau ele trebuie mai întâi descoperite? Dintr-odată mi-am amintit de

Alfred Weysen și de harta comorii prezentată de el la mijlocul anilor '70 unei opinii publice uimite, din sudul Franței. După părerea sa, templierii din Provența ar fi furnizat un indiciu clar despre locul comorii, deși cifrat. Pentru Alfred Weysen era vorba de castelul Valcros de lângă Trigance din apropiere de Gorge du Verdon; unde, în pofida căutărilor cu buldozere și alte utilaje grele, a explozibilului nu s-a găsit nimic. Atunci, în februarie 2000, m-am decis încă o dată să analizez toate documentele și fișele mele, fotografiile adunate, documentele vechi etc. și să caut indicii ale unor templieri disperăți, închiși și așteptându-și procesul, care ar fi putut, indiferent de formă, să poată da indicii cifrate despre comoara ascunsă a templierilor.

Am ajuns în mod surprinzător la un rezultat pozitiv, ceea ce nu aș fi visat vreodată. Și dintr-odată mă aflam în miezul căutărilor comorii templierilor. Am pornit pe un alt drum față de ceilalți căutători și el m-a condus într-un loc nou și surprinzător din afara Franței...

Cel de al doilea lucru care m-a captat și nu mi-a dat pace a fost o nouă aprofundare a temelor *Baphomet și Gral*, provocată de lectura unei cărți minunate a unui autor englez, Keith Laidler. Antropolog și creator de filme, el a studiat ani de zile istoria templierilor și a ajuns la un rezultat surprinzător. El opinează că legenda Gralului Sfânt provine dintr-un cult străvechi, pe care îl vede continuat de la egipteni prin Moise și neamul lui David până la Iisus și templieri: cultul capetelor sfinte – un cult straniu al țestelor. În cartea sa *Capul lui Dumnezeu*, Keith Laidler trage o concluzie deosebită după căutările sale de ani de zile în acest domeniu și anume că adevărata natură a Sfântului Gral este Capul lui Hristos, adus de templieri de la Ierusalim în Occident.

Citind cartea, mi-au trecut numeroase idei prin cap. Și eu m-am lovit, în căutările mele, de multe ori de capete tăiate și de figuri deosebite în biserici și capele, în clădirile templierilor și în vechile comanderii. Am văzut mai multe obiecte stranii legate de cap, decât Keith Laidler, care dă exemple numai din Marea Britanie. Mi-am amintit de numeroasele capete cu forme și figuri curioase din clădirile Evului Mediu francez, ca de pildă biserica templierilor din Trouan le Grand, care, în vorbirea populară, se numește biserica celor o sută de țeste sau figuri. Dintr-odată am început să fiu interesat de acest cult al țestelor. Există vreun secret de descifrat, care să conducă în miezul lumii spirituale a templierilor sau acest cult era doar o relicvă din vechea credință celtică? Am vizitat din nou toate localitățile franceze și am urmărit cultul capetelor și în acest context a reapărut întrebarea despre Baphomet și Sfântul Gral. Am fost nevoit să învăț că secretele din jurul lui Baphomet nu sunt pur spirituale.

Dar înainte de toate este vorba de aur, de foarte mult aur.

Două locuri presupuse ale comorii: Gisors și Arginy

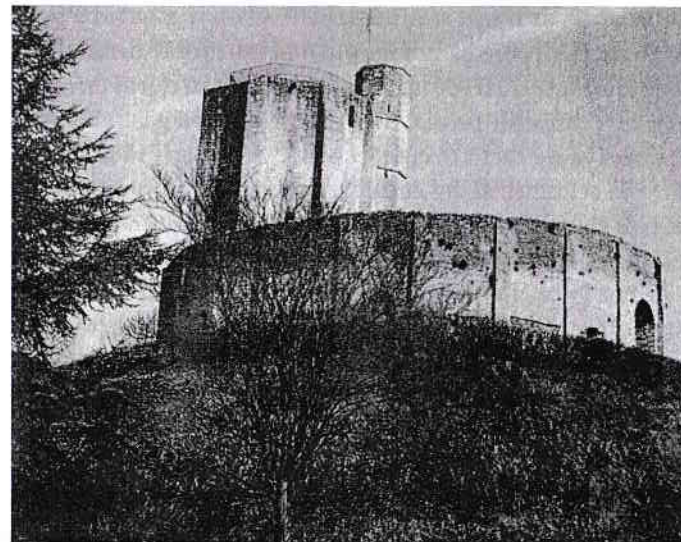
În septembrie 1998, membrii societății Hugo de Payns – al primului mare maestru al ordinului și arheologii ce săpau în capela

sfintei Maria Magdalena din localitatea franceză Payns lângă Troyes, au dat de o comoară medievală de monede. Din pământul nisipos s-au scos 650 de monede de aur și argint, provenind din ultimele zile de existență ale ordinului templierilor; capela sfintei Maria Magdalena, dărâmată din temelii, făcuse parte din fosta comanderie din Payns. Din punct de vedere cantitativ comoara nu a fost una deosebită; și totuși un asemenea noroc – gândindu-ne la așteptări – nu l-a avut nici măcar Filip cel Frumos, regele Franței la vremea sa când a ordonat decimarea ordinului soldaților călugări dintr-un singur motiv: însușirea imensei lor averi. În săptămânile de după arestarea templierilor nu a încetat să se plângă Papei că a găsit doar puțin aur și bani în Templul din Paris, sediul principal al ordinului. Lipseau 120 000 pfunzi și din încasările în numerar.

Săracul rege! A vrut să prade ordinul, vechi de aproape două sute de ani și a fost lipsit de succes deoarece cu câteva săptămâni înainte cavalerii templieri au pus în siguranță de mânia regelui documente, dar și comorile lor. Martori oculari declarau după aceea că, în ajunul lui 12 octombrie 1307, doisprezece templieri au părăsit templul din Paris cu trei trăsură, încărcate cu cufere – destinația necunoscută. Cuferele mari, ferecate cu fier au fost descoperite câteva zile mai târziu pe undeva la marginea unor străzi nu departe de Paris: firește goale. Documente? Comori? Sau ambele?

În ce privește cuferele – știm din ceea ce am găsit, că ele aveau o lungime de 2,50 m, o înălțime de 1,80 și o lățime de 1,60 m – deci bagaje de mână. Templierii au păstrat și transportat monedele lor de aur și argint cu aceste cufere.

Până astăzi persistă bănuiala că este vorba de o comoară deosebit de scumpă, rămasă ascunsă într-un loc secret. Să existe, oare, o asemenea comoară materială a templierilor, care să umbrească totul de până acum și să îi ademenească de secole pe căutătorii de comori? Sau templierii au încărcat pietrele prețioase și tot aurul și argintul în cele 13 corăbii în portul La Rochelle pe coasta Atlanticului în octombrie 1307 scoțând totul din Franța? Nici acele corăbii

Cetatea Gisors

nu au mai fost văzute vreodată. Există numeroase zvonuri că ele ar fi transportat totul în Scoția. Unii autori presupun existența comorii chiar în capela de la Rosslyn, zidită sau ascunsă într-o criptă secretă. Alții, precum Henry Lincoln, caută comoara templierilor în Bornholm – acea minunată insulă din Marea Baltică, pe care o consideră *ultimul loc secret de refugiu* al templierilor. Deci, comoara a fost dusă din Franța pe calea apelor? În Scoția? La Bornholm? La...?

Și totuși patria ordinului rămâne locul preferat unde se caută comoara inclusiv în zilele noastre. Ceea ce este tot ceva tipic francezesc. Nu e ascunsă nicăieri altundeva, decât la noi.

La mijlocul secolului trecut, Franța părea să fie locul cu urma fierbinte. Era în anul 1946, deci la scurtă vreme după cel de al doilea război mondial. Atunci Roger Lhomoy, grădinarul și ghidul turistic de la ruina castelului Gisors – 40 kilometri nord-vest de Paris, a arătat că, în timpul săpăturilor sub turnul castelului, a dat de o capelă, unde a descoperit 30 de casete sau cufere din metal

scump. Capela ar fi fost sfințită pentru sfânta Catharina; pe lângă cufere s-au găsit și 19 sarcofage ale mai marilor ordinului.

Săpăturile secrete ale lui Roger Lhomoy au durat doi ani. Om corect, el a raportat primarului localității ce a găsit; acesta nu a găsit alteceva de făcut decât să cheme pompierii să astupe totul. Se pare că se temea să nu cadă cineva, în plus nu a crezut în descoperirea celor 30 de casete cu comori. L-a destituit pentru că s-a adresat presei. Deci, Roger Lhomoy nu și-a pierdut numai slujba, ci și nevasta – ea l-a părăsit împreună cu copiii crezând că soțul ei este nebun. Lhomoy a rămas convins până la moarte că a descoperit cele 30 de casete cu comori în capela din Gisors.

Descrierea de mai sus privind capela subterană și cele 30 de casete cu comori ale lui Roger Lhomoy se transmite mereu mai departe. Lucruri mai exacte nu se cunosc, iar noi nu avem decât declarațiile unui om persecutat de o idee pe care putem să îl credem sau nu. Faptul că, în anul 1964, statul francez, prin persoana ministrului de atunci al culturii André Malraux a declarat cetatea și împrejurimile zonă interzisă pentru ca armata să poată face săpături este semnificativ, dar tot nu elucidează dacă Lhomoy a mințit. Să fi descoperit soldații francezi capela și comoara? Nu știm, decât că la insistențele ziariștilor francezi, Malraux a recunoscut ce fac soldații și anume sunt în căutarea unei comori. Nu se știe dacă au avut succes – fără comentarii.

Gisors – la vest de Paris – cetatea rotundă ascunde sau nu un mister? Cu siguranță. Dar vom mai vorbi despre aceasta.

M-a interesat în primul rând Roger Lhomoy. Ce fel de om a fost? Și mai ales cum a început să sape la Gisors? În 1929 a fost angajat grădinar și ghid turistic la cetate. Pe atunci avea 25 de ani. Abia după 15 ani a devenit plin de el și a început să sape nopțile sub turnul de apărare. A săpat 20 de metri în pământ; s-a rănit la piciorul drept atât de rău că după aceea a șchiopătat toată viața. La 21 de metri adâncime a dat de un zid, l-a spart și a dat de capela Sfintei Catharina. Restul se știe.

În timpul cercetărilor mele am aflat că înainte de a veni la Gisors, Roger Lhomoy a studiat construcțiile miniere. Oare i s-a povestit în vreun loc secret despre ce s-ar ascunde sub turnul de apărare de la Gisors? Curios este faptul că Lhomoy a vrut neapărat să fie grădinar la Gisors, deși la Paris i se oferiseră slujbe mai bine plătite. Cu cât l-am studiat mai atent pe Lhomoy, am constatat că el a venit la Gisors urmărind ceva, ce nu avea nici o legătură cu meseria lui de acolo. Omul voia să cerceteze ruina și să găsească capela Sfintei Catharina, chiar dacă aceasta presupunea că va trebui să sape mult.

Dar cine putea să știe despre locul secret? A fost greu să descopăr aceasta. În 1629 pictorul și scriitorul Antoine Dorival în textul său *Tableau poétique de l'église de Gisors* (Tablou poetic al bisericii de la Gisors) menționează capela Sfintei Catharina și descrie altarul din piatră, lucrat cu măiestrie, după părerea sa. În *Observații la istoria [bisericii] Gisors*, apărută în 1696, de Alexandre Bourdet, prieten cu Cyrano de Bergerac, se fac referiri la capela Sfintei Catharina. S-ar putea ca Roger Lhomoy să fi avut o copie a acestui text. Dar de ce a început să sape doar în 1944? Răspunsul meu: pentru că cu puțin înainte de izbucnirea războiului a aflat că acea capelă ar putea ascunde o comoară. Am dat de o scrisoare a preotului din Gisors – abatele Vaillant – pe care acesta a trimis-o în 1938 unui arhitect parizian. Din scrisoare reiese că el încredințase cu ani în urmă arhitectului un pachet cu documente importante. Avea să constate că a fost o greșală, deoarece preotul s-a plâns că nu a mai găsit un anumit manuscris în limba latină. Manuscrisul era din secolul al XV-lea și vorbea ceva de cele 30 de cufere mari din fier, puse într-un loc secret la Gisors. Același număr a fost menționat mai târziu și de Lhomoy. Coincidență?

Alte cercetări au arătat că cetatea Gisors a fost concepută și ridicată în 1097. La acea vreme templierii nici nu existau. Cu toate acestea, într-un text mai târziu, Lefroy este numit *cavaler al Templului*, ceea ce ne face să credem că, la sfârșitul vieții, a intrat în ordinul călugărilor soldați. Pentru noi este mult mai important dacă Lhomoy a spus adevărul sau nu despre descoperirea sa;

important este că medievalul arhitect Leufroy cunoștea destul de bine capela subterană. Datorită profesiei. El a construit unele la fel pentru cetățile din Belême și Nogent-le-Rotrou – și anume tot sub turnurile de apărare. Semnificativ este că cetatea Gisors a fost timp de 500 de ani situată exact la granița dintre teritoriul continental al Angliei și regatul francez. Deci, ea a jucat un rol important strategic pe toată durata existenței ordinului templierilor.

Încă ceva neobișnuit: în 1307, când Filip cel Frumos a nimicit templierii, administratorul *Templului din Paris* se numea Jehan de Gisors. Vestitul craniu de femeie, descoperit la Paris în timpul procesului, pe care era scris *Caput LVIII^m*, a fost atribuit ulterior unui anumit Guillaume de Gisors, frate cu Jehan. Pe 13 octombrie 1307 toți templierii din Franța au fost arestați de soldații regelui, în afară de cavalerii călugări de la Gisors. Curios! Filip cel Frumos i-a încarcerat abia pe 29 noiembrie 1308. Din ce considerente? Nu se știe! Și Jacques de Molay și-a petrecut ultimele zile în dosul zidurilor de la Gisors, înainte de a fi executat la Paris. Oare templierii din Gisors să fi fost de partea regelui și astfel niște trădători? Aproape am putea crede.

Rămâne întrebarea ce s-a întâmplat cu cele 30 de cufere văzute de Roger Lhomoy în capela subterană. Cred că în acest punct putem conchide simplu: să presupunem că el a descoperit, într-adevăr, cuferele, atunci putem crede că la vremea respectivă erau deja de mult golite. În orice caz nu mai aveau nici o comoară. În primul rând, Filip cel Frumos a declarat cetatea de la Gisors proprietatea sa; e sigur că a găsit capela subterană și a cercetat-o pentru că în Evul Mediu poziția și felul cum arăta capela era cunoscută de mulți oameni – cum reiese din documente. Este imposibil ca ei să nu se fi interesat de conținutul celor 30 de cufere. Este imposibil și pentru că această comoară a templierilor a fost mult căutată. Dacă cuferele ascundeau o comoară, se pune întrebarea dacă acolo era toată averea templierilor. După toate probabilitățile acest fapt poate fi negat în primul rând pentru că ea trebuie să fi fost mai mare și, în al doilea rând, pentru că o capelă subterană, chiar și la

21 de metri adâncime, nu este un loc sigur. Și Jacques de Molay știa aceasta foarte bine; Gisors era mult prea expus pentru a ascunde o comoară. Deci, comoara trebuie căutată în altă parte.

Arginy, la nord de Lyon lângă Belleville, putea fi un asemenea loc.

Numai menționarea acestui nume provoacă agitație și astăzi în rândul căutătorilor comorii templierilor: Arginy – numele ar proveni din grecescul *Arguros*, ceea ce înseamnă argint sau bani. Nomen est omen, comoara trebuie să fi fost ascunsă aici. Deoarece și cel de al doilea sens al cuvântului accentuează această bănuială: Arginy provine din Argine, dama de treflă, socotită păzitoarea unei anumite comori. În 1952 s-a întemeiat aici secta templierilor-soare, o sectă vestită, dar hulită, din care făcea parte și Gracia Patricia de Monaco. Oare templierii-soare au căutat și ei aur și bani?

În orice caz, pământul de la Arginy a fost scormonit ca nici un altul. Totul în zadar. De ce să fi fost Arginy ultimul loc de refugiu al moștenirii materiale al ordinului călugărilor? Pentru că familia căreia îi aparținuse castelul în Evul Mediu a fost strâns legată de acest ordin. Este vorba de familia Beaujeu, care a dat și numele unui vin vestit: Beaujolais. Beaujeu au fost o familie vestită. Un membru al ei – Renaud de Beaujeu a scris în secolul al XIII-lea un roman, *Frumosul necunoscut*, strâns legat de povestea lui Artus și a cavalerilor Mesei rotunde. Despre Beaujeu se mai spune că pentru puțină vreme au deținut Sfântul Gral, pe care apoi un anume Milon D'Anse l-a luat cu ocazia unei sărbători în familie, pentru ca, mai târziu, tot el să arunce prețiosul pocal în râul Saône, unde a fost acoperit de mălul de pe fundul apei.

Apropierea familiei Beaujeu de Puterile Sfinte a fost documentată încă din secolul al XII-lea datorită unei minuni. Și anume fiul lui Guichard al II-lea von Beaujeu a căzut de pe cal în apa râului și s-a înecat. Conte a promis să ridice în acel loc o biserică dacă îi va fi redat fiul. Minunea a avut loc: fiul s-a întors din lumea morților. Iar Guichard al II-lea von Beaujeu a ridicat biserica Saint-Nicolas de Beaujeu, sfințită în 1131 de Papa Inocențiu al III-lea. Toate acestea fac ca familia Beaujeu să fie interesantă; dar vestită a devenit

după ce dintr-un document secret s-a aflat că ultimul mare maestru al templierilor, Jacques de Molay, l-a desemnat pe nepotul lui, contele de Beaujeu, succesorul său. Molay i-a dat trei chei, cu care să deschidă un singur cufăr, unde se afla secretul ordinului templierilor ca o moștenire de un tip deosebit. Nepotul a dat ascultare și de atunci persistă zvonul că, atât comoara templierilor, cât și secretul lor eretic au fost duse la castelul Arginy.

Cine vine astăzi la Arginy, vede în primul rând tăblițe pe care stă scris „Particular“ sau „Acces interzis“. Vechiul castel al templierilor seamănă mai degrabă cu o fermă, decât cu un loc unde s-ar putea descoperi secrete incredibile. Arginy pare modest și nu prea îmbietor. Fascinația este creată, ca altădată, de vechiul turn de apărare rotund, locul unde se concentrează cercetările căutătorilor de comori din ultimele două secole: turnul celor opt fericiți. Denumit astfel după cele opt ferestre de la ultimul etaj. Mulți văd în el o construcție alchimistă, misterioasă, ale cărei secrete nu au fost încă dezlegate.

La săpăturile de sub construcție s-au găsit încăperi subterane, la fel ca la Gisors. Cineva susține că a văzut și cufere mari, dar părea imposibil să ajungi la ele. Cei cu înclinații deosebite, despre care se speră că ar fi putut lua legătura cu templierii săvârșiți din viață, au spus lucruri de necrezut. Gabrielle Carmi, din același cerc de persoane, ar fi aflat că turnul celor opt fericiți este atât de mult căutata cheie spre comoara templierilor:

„Adânc sub pământ văd o lumină albastră, la fel cu cea de la descoperirea *Tabula Smaragdina*. Lumina conturează doi, S' mare sau șerpi, despărțiți unul de altul. Seamănă cu un sarcofag, lung de un metru și la fel de înalt. Acest cufăr este deschis. În el văd documente, legate cu un sigiliu metalic și o panglică. Văd un scris de aur și alb în același moment, textele sunt de o importanță enormă. Simt prezența a ceva mare și puternic. Despre cuprinsul documentelor pot spune doar că sunt de natură tehnică. Este vorba de proporționarea bună a construcțiilor și de încadrarea lor în zonă. Nu este vorba atât de arhitectură, ci mai mult de inițiere...“¹

1. Citat după Michael Lamy, *Templierii*, Bordeaux, 1997.

Toate săpăturile au fost zadarnice. Oricum am interpreta cele spuse de Gabrielle Carmi, un lucru este uimitor. Abia după cele văzute de ea a devenit clar că Guichard al II-lea de Beaujeu și-a recăpătat fiul din lumea morților și a înființat o societate secretă. Și aceasta s-a numit *les Parfaits Architects* (arhitecții perfecți) – aici este vorba de un genial joc de cuvinte. Pe de o parte, *parfait* înseamnă perfect sau desăvârșit, pe de altă parte preoții catharilor se intitulau *Parfaits*. Ce poate fi un arhitect desăvârșit decât un om de știință, care creează în lume la fel cu Creatorul ei. Așa și nu altfel gândesc francmasonii.

Locuri, precum Arginy, poartă nume ca Betlehem, Lazarus, Jacob, Baltazar, Zacharias, Abraham sau Ierusalim. Prezența templierilor în această regiune este atestată de denumiri precum *La Commanderie*, *Les Chevaliers* sau *Le Temple*. Și apoi mi-am amintit că – după ce a desenat un cerc de 1200 metri în locul turnului, numit *turnul celor opt fericiți* -, acesta formează un triunghi în trei puncte marcante. Celelalte două sunt capela *Sf. Petru* și localitatea numită *Le Nicolas*.

După minunea revenirii la viață a fiului său, Guichard al II-lea de Beaujeu a ridicat o biserică cu același nume. Construirea ei a însemnat o viață nouă, reînvierea.

Ce loc ar putea fi mai nimerit după dispariția ordinului decât acesta și anume pentru documente secrete și importante.

În interiorul bisericii *Saint-Nicolas-de Beaujeu*, pe vreme bună, lumina, soarelui desenează prin prisma ferestrei curioase semne albastre pe podeaua de marmură. Gabrielle Carmi a vorbit de o lumină albastră văzută de ea. În aceasta biserică mi-a venit o idee, care m-a urmărit mereu. Dar despre ea mai târziu.

Vreau să mă mai întorc odată la Gisors, deoarece acolo am regăsit urma capetelor.

Ceea ce se găsește pe pereții fostei cetăți a templierilor este ceva deosebit: desene misterioase și fraze și mai misterioase.

La Gisors trebuie vizitat neapărat *turnul deținuților*, despre care există o poveste drăguță și specială. Cavalerul Poulain a fost iubitul reginei Blanche, care a rămas și însărcinată cu el; a născut o

fetiță, care nu a supraviețuit. Când regele a aflat aceasta, l-a închis pe cavaler în turn. Poulain a izbutit să fugă, dar a fost rănit mortal și a murit în brațele iubitei sale.

Cine a fost acea regină Blanche? Istoria nu ne-a dezvăluit încă adevărata ei identitate; unii presupun că este vorba de o poveste de iubire din categoria alegoriei alchimiste.

Când am vizitat turnul și am văzut pereții, am dat de niște desene cunoscute de mine de la Chinon. Jaques de Molay a fost închis temporar în turnul din Coudray al castelului Chinon. Oare desenele scrijelite în piatră sunt ale sale? Lumina pătrunde numai cu greu înăuntru, astfel că cel ce era închis aici putea scrijeli mesajul său cu eforturi mari. Înăuntru era foarte întunec. Deci, s-a străduit mult să facă acele desene – care seamănă cu cele de la Chinon. Îl recunosc pe Sf. Gheorghe ucigând balaurul, care duce o fecioară legată – semnul recunoașterii lumii și al victoriei împotriva neștiinței. Dar lupta cu balaurul este un simbol al unei încercări, la al cărei capăt se află o comoară, ce poate fi dobândită de învingător. Scene religioase, precum cele cu patimile și reînvierea lui Hristos, pot fi și ele văzute, ca și spânzurarea lui Iuda Iscarioteanul. Se poate vedea și o curiozitate, respectiv oameni ce au capul împodobit cu pene și care arată precum indienii. (Mai târziu într-un alt loc aveam să am un indiciu că desenele în piatră ar fi din secolul al XVI-lea).

Lângă imaginea corabiei pe uscat, la fel cum am văzut și în închisoarea templierilor din Domme, era scris straniul verset: *O Mater Dei Memento Mei – Poulain* (O, Mama lui Dumnezeu, amintește-ți de mine – Poulain).

Această corabie pe uscat – dar într-o direcție opusă – am văzut-o și în altă parte. Și anume în biserica Saint-Gervais-Saint-Protais. Oare misteriosul Poulain vrea să mă trimită acolo? De ce nu?

Biserica Saint-Gervais-Saint Protais a fost construită în 1249, extinsă în 1497 și între 1515 și 1591. Pe lângă cetate, ea este cea de a doua construcție dominantă la Gisors. După ce se intră în biserică pe portalul principal, pe stânga, se vede imaginea Sfântului Avoye, al cărui ordin nu mai există astăzi. Trebuie să știm

despre el că a avut același loc principal la Paris, unde altădată era cel al *Temple*-Templul, sediul ordinului cavalerilor călugări. Mai găesc o prezentare semnificativă. Este vorba de David, cu mâna pe sabie – nu a fost în realitate o praștie? – după victoria împotriva lui Goliath. David este îmbătrânit, nu pare tânăr și ține o carte în mână – simbolul învățaturii secrete al cavalerilor templieri. La picioare se află capul învinsului, acest cap este mascat și se află lângă o carte închisă.

Cine să se ascundă în dosul acestei măști? m-am întrebat eu. Și de ce această mască se află tocmai lângă cartea tainelor? Pentru că și ea este un mare secret al ordinului? Cine dă jos masca de pe acest cap cunoaște conținutul cărții închise, gândeam eu pe atunci – și nu este altfel.

În apropierea acestei imagini se descoperă și corabia pe uscat, ca aceea a deținutului de la Gisors, pe lângă strigătul de ajutor adresat mamei lui Dumnezeu. Nu se știe cu ce a fost scrijelit pe perete. Oare misteriosul deținut s-a numit într-adevăr Poulain? Nu este pomenit în actele istorice. La autorul francez Gracet d'Orcet am găsit o dovadă, deloc neimportantă, despre adevărata identitate a lui Poulain. În cartea sa *Material Criptografic*, scrie despre templieri și anume că preamăreau soarele răsare ca și numeroase popoare antice. Numele lor se trage din Gallus, cocoș. La vechii greci Apollo a fost zeul soarelui, pe care îl reprezentau ca un cocoș, în franceză *Poulain*. Își împodobeau vârful corabiei cu un cocoș, noțiunea de figură galion se numește în franceză *poulain*.

Deci, prin Poulain nu este denumit un deținut anume. Noțiunea, scrijelită de vreun inițiat pe peretele turnului, înseamnă o anumită idee. Poulain, cocoșul, cel ce împodobește etrava corabiei. Cocoșul este și o parte a corpului zeului Abraxas, ce poate fi văzut pe sigiliile secrete ale templierilor. Interpretarea cuvântului Poulain ca vârful împodobit al etravei unei corăbii este dovedită de desenul corabiei ce se găsește în încăperea de la un etaj peste închisoarea de la Poulain. *Poulaine* a corabiei a fost lucrată din piatră.

În sfârșit, în biserică am descoperit spre ce m-a condus deținutul: lângă stâlplul tăbăcarilor, închinat Sfântului Nicolae, se